21. כי תשא. לחשוב מחשבות.

(שמות לא 2): רְאֵה קָרָאתִי בְשֵׁם בְּצַלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר ... לַחְשֹׁב מַחֲשָׁבֹת לַעֲשׂוֹת בַּזָּהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת.

לכאורה הדבר תמוה. מה עניין של מחשבות במעשה זהב וכסף ונחושת? הרי העוסק במלאכה זו צריך בעיקר לדעת את מלאכתו על בוריה ומה לנו ולמחשבות?

אבל כך הכוונה, אמר רבי חיים מוולוז'ין (1749-1821, פולין, ליטא): כשם במשכן וכל כליו היו מדרגות שונות של קדושה, זו למעלה מזו (החצר, ההיכל וקדשי קדשים, הארון, השולחן ...), כך בנותני התרומות מדרגות שונות זו למעלה מזו: היו עניים, אשר בלב מלא ובהתלהבות נתנו את תכשיטי הזהב שלהם לבניין המשכן. היו אנשים אמידים, שחסו על תכשיטי הזהב שלהם, והסתפקו בתרומה של כלי כסף בלבד. אבל היו גם עשירים קמצנים, שממונם היה חביב עליהם יותר מקדשי שמים, אבל בכל זאת 'פטור בלא כלום, אי אפשר', ועל כן, הסתפקו באיזה כלי של נחושת שמסרו לידי המתרימים.

כל התרומות האלה נצטברו למקום אחד תחת השגחתו של בצלאל, ומהן היה צריך לבנות גם את החצר וההיכל וגם את קדשי הקודשים, גם את השולחן וגם את הארון. לכן, בצלאל היה צריך לדעת **ולחשוב מחשבות** של כל אחד ואחד מן התורמים:

העני, שחשב באמת ובלב תמים לשם שמים, צריכים להשתמש בזהבו בשביל קדשי קדשים.

היהודי האמיד, שרק מפני הבושה נתן את תרומתו, ישתמשו בכספו בשביל ההיכל והשולחן. אבל בנחושת של אותו הקמצן ישתמש בצלאל לבניין החצר, או אולי גם לצורך איזה בניין של חול אשר מסביב להיכל ...